

A3

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst ver-
schijnt minstens één-
maal per maand.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het
kapitalisme voert tot steeds
heviger crisissen, welke in
steeds groter werkloosheid en
telkens diepere ontvrichting
van het productieapparaat hun
uitdrukking vinden, waardoor
miljoenen arbeiders buiten de
productie staan en aan de uit-
hongerij zijn prijsgegeven.
De toenemende verarming en
de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbe-
derklasse den strijd voor de
communistiche productiewijze
aan te binden. De groepen van
Internationale Communisten
wakken de arbeiders in dezen
strijd op, het beheer en de
leiding van productie en distri-
butie volgens algemeen gelden-
de, maatschappelijke regels
ZELF ter hand te nemen, om
zoo DE ASSOCIATIE VAN
VRIJE EN GELIJKE PRODU-
CENTEN te verwezenlijken.
De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den
wezenlijken vooruitgang der
arbeidersbeweging in de ont-
wikkeling van het zelfbewust
handelen der arbeiders in de
klassenstrijd. Daarom plaatsen
ze zich tegenover de leiders-
politiek van de parlementaire
partijen en van de vakbeweging
en stellen de leuzen:
**ALLE MACHT AAN DE
ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

Tiende Jaargang No: 5.
Maart 1937 No: 1.

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDEN DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!

INHOUD:

- 1e : Het anarchisme en de organisatie van de revolutie.
2e : De staking in de Amerikaanse automobiel-industrie.

HET ANARCHISME EN DE MILITAIRE EN ECONOMISCHE ORGANISATIE VAN DE REVOLUTIE.

II. De economische organisatie van de revolutie.

a: Het probleem.

We hebben in het vorige hoofdstuk uiteengezet, dat de
"militarisatie van de revolutie", of, juist gezegd, de vorming van
een nieuwe, over de arbeiders heerschende, niet mogelijk is, zolang de
arbeiders de macht in de bedrijven in handen hebben. Maar nu is dat laat-
ste juist het probleem: HOE VESTIGT ZICH DE MACHT DER ARBEIDERS IN DE
BEDRIJVEN? We hebben immers toegegeven, dat een gewapende revolutie een
centrale legerleiding noodig maakt. En bovendien, ook het bedrijfsleven
kan zonder een centrale organisatie niet werken. (!): macht -

Als we mogen aannemen, dat de militaire macht van de
bourgeoisie wel niet geheel onschadelijk, maar toch betrekkelijk ongevaar-
lijk is gemaakt, als de arbeiders in de voornaamste industriegebieden
van Europa b.v. de macht in handen hebben genomen, dan dreigt van buiten
af de revolutie geen ernstig gevaar meer. Maar nu komen de arbeiders,
die de bedrijven in handen hebben genomen voor het probleem te staan,
deze voor de behoeften van de gemeenschap op gang te brengen. Daartoe
zijn grondstoffen noodig. Waar moeten die vandaan komen? Het product
is klaar. Waar moet het naar toe? Wie heeft er behoefte aan?

Al deze vraagstukken kunnen niet worden opgelost, als
alle bedrijven op hun eigen houtje aan het werk zullen gaan. De grond-
stoffen voor een bedrijf in Amsterdam b.v., komen uit alle mogelijke deel-
len van de wereld, zijn producten worden in alle hoeken van de aarde ver-
bruikt. Hoe moeten de arbeiders de bedrijven vinden, waarvan ze hun grond-
stoffen moeten betrekken, en hoe vinden ze de verbruikers van hun product?

En dan, hoe wordt er geproduceerd? In het wilde weg, in de hoop, dat iemand het product wel nodig zal hebben? En wanneer iemand een bepaald product nodig heeft, of als een bedrijf grondstoffen wil hebben, worden die dan zoo maar, zonder meer, verstrekt, in goed vertrouwen dat ze wel op een doelmatige wijze zullen worden besteed?

Op een dergelijke wijze kan de productie zich natuurlijk niet voltrekken. Wil het economische leven niet onmiddellijk spaak loopen, dan moeten er regelingen worden getroffen, die een behoorlijke organisatie van de goederenbeweging mogelijk maken.

Maar daarin zit nu juist de moeilijkheid. In het kapitalisme wordt deze taak min of meer vervuld door de "vrije markt" en het gold. Op de "vrije markt" vinden de kapitalisten, de eigenaren van de geproduceerde industriewaren, elkaar en hier worden de behoeften van de maatschappij vastgesteld, die gemeten worden door het geld, in verband met de waarde der producten. In het communisme vallen echter deze instellingen weg, omdat ze zijn gebonden aan het privaatsbezit. En de vraag doet zich nu dus opnieuw voor: HOE MOETEN DE BEHOEFTE VAN DE MAATSCHAPPY WORDEN BEPAALD?

We weten, dat de "vrije markt" zijn taak maar heel gebrekkig kan vervullen. De behoeften die hij meet, worden niet bepaald door de eigenlijke levensbehoeften der groote massa, maar door de kapitaalcracht van de fabrieksbezitters en de hoogte van het loon dat de arbeider krijgt uitbetaald. In het communisme, dat een productie is, die is ingesteld op de behoeften van de groote massa, moet de WERKELYKE behoefte worden gemeten, en niet die "schijn"-behoefte, die in werkelijkheid slechts bepaald wordt door de omvang van de portemonnaie.

Het is duidelijk, dat deze behoefte niet kan worden vastgesteld door het één of ander bureaucratisch organisme, maar alleen door de arbeiders zelf. Het is hier niet in de eerste plaats een kwestie van deskundigheid, maar van het beschikkingsrecht over maatschappelijk product. Laat men een bureaucratisch organisme er over beslissen welke behoeften de groote massa mag hebben, dan is daarmee een nieuw machtsapparaat over de arbeiders geschapen. Daarom moeten zich de arbeiders tot consumptie-coöperaties aansluiten en zoo zelf het organisme scheppen, dat hun behoeften tot uitdrukking brengt. En het zelfde geldt voor de bedrijven. Het zijn de arbeiders, vereenigd tot bedrijfsorganisaties, die, gesteld dat ze weten wat en hoe groot het product is, waaraan de maatschappij behoefte heeft, en dat door hen moet worden vervaardigd, kunnen beoordeelen welke en hoeveel grondstoffen daarvoor nodig zijn. Daarom kunnen de maatschappelijke behoeften alleen worden vastgesteld door bedrijfsorganisaties en consumptie-coöperaties.

Maar het is niet voldoende, dat de arbeiders weten, wat ze voor hun levensonderhoud nodig hebben, en dat de bedrijven weten welke grondstoffen voor hun productie nodig zijn. OOK DE BEDRIJVEN DIE DEZE PRODUCTEN VERVAARDIGEN, moeten daarvan op de hoogte zijn. Maar dat is alleen dan mogelijk, als de maatschappelijke behoeften niet alleen worden vastgesteld, maar ook GEADMINISTREERD.

We komen zoo op het tweede onderdeel van het mechanisme, dat de "vrije markt" in het kapitalisme moet vervangen, de ALGEMEEN MAATSCHAPPELIJKE BOEKHOUDING. Deze zal de gegevens, die hij van de verschillende bedrijven en van de verbruikcoöperaties krijgt moeten verwerken tot een overzichtelijk geheel, dat de behoeften van de maatschappij in zijn geheel weergeeft, althans wat zijn district betreft.

Want vanzelfsprekend zal het ingewikkelde productiestelsel niet met één enkele centrale boekhouding voor de geheele wereld kunnen volstaan, maar zullen er stedelijke-, districts-, landelijke- en tenslotte internationale boekhoudingen nodig zijn, om een volledig beeld van de gang van zaken te kunnen krijgen.

DE INSTELLING VAN EEN DERGELYKE CENTRALE BOEKHOUDING IS ONVERMYDELYK, wanneer niet de geheele productie zal ineenstorten, in de onderstelling tenminste, dat het privaatsbezit en daarmee de "vrije markt" is opgeruimd. Of juist gezegd, de "vrije markt" KAN niet worden opgeheven, wanneer niet een dergelijke organisatie van de goederenomloop door productie- en verbruik-coöperaties en maatschappelijke boekhouding kan worden tot stand gebracht.

In Rusland kon men zien, hoe de vrije markt, ondanks alle onderdrukkingsmaatregelen door de bolsjewiki genomen, zich handhaafde, om de eenvoudige reden, dat er geen ander middel was om voldoende producten voor het levensonderhoud te verkrijgen, dan langs de weg van de vrije markt. En ook in Spanje blijkt de onmacht van de organisaties om de productie communistisch te organiseeren allereerst uit het blijven voortbestaan van de vrije markt. Wel is waar is het niet meer het oude kapitalistische eigendom, dat als zelfstandige optreedt en onderling wordt uitgeruild. Het zijn nu de vakvereenigingsorganisaties geworden die als bezitters der productiemiddelen tegenover elkaar staan. Het bezit als zodanig is echter niet afgeschaffd, de ruil is gehandhaafd. Hierin zit het grootste gevaar, dat de revolutie INWENDIG bedreigt. Slagen de arbeiders er niet in de goederenomloop voldoende te organiseeren, dan is er geen andere mogelijkheid dan een herstel van de vrije markt en daarmee van het kapitalisme.

Omgekeerd, wanneer de arbeiders niet de middelen vinden om voldoende de controle te houden over de centrale organisatie die de goederenverdeling regelt, dan ligt hierin de mogelijkheid van een ontwikkeling in staatskapitalistische richting, doordat het centrale boekhoudapparaat tracht zich zelfstandig te maken en van een apparaat tot het beheeren der productie een apparaat tot het beheerschen der productie wordt.

b: De organisatie der productie door de vakvereenigingen.

In Spanje was deze laatste tendens ook duidelijk waarneembaar. Hier waren het de VAKVEREENIGINGEN, die de economische organisatie in handen hadden, evenals trouwens de organisatie van de militaire strijd. We hebben een vorige maal (PIC No. 17) enkele voorbeelden aangehaald van de maatregelen die deze organisaties namen om de productie te organiseeren. Eén ding bleek hieruit duidelijk, de mate waarin de arbeiders invloed hebben op de regeling van het economische leven, wordt bepaald door de mate waarin zij invloed hebben op de vakvereenigingen. Dat dit slechts in beperkte mate het geval is, bewijzen de genomen maatregelen zelf, die het privaatsbezit niet ernstig hebben aangetast.

Wanneer de arbeiders ZELF het economisch leven gaan regelen, zullen ze er toch allereerst toe overgaan een einde te maken aan het bestaan van een parasietendom. Zij zullen allereerst een einde maken aan de toestand, dat men voor geld alles kan kopen, dat het geld de toevenaar is, die alle poorten opent. Zij zullen toch zeker allereerst beginnen met de uitgifte van een soort arbeidsgeld, dat het recht van

Ieder op een deel van het maatschappelijk product afhankelijk maakt van de productieve arbeid die hij voor de maatschappij heeft verricht (met bijzondere regelingen voor kinderen, zieken, invaliden e.d. natuurlijk).

In Catalonië gebeurde dat niet. Hier bleef het geld de bemiddelaar van alle goederentransacties, en al werd er dan ook een zekere controle ingesteld op de goederenbeweging, toch bleef het feit bestaan, dat arbeiders hun bezit naar de lommerd moesten brengen, terwijl huiseigenaren zich een arbeidsloos inkomen van 4% van hun kapitaal (tot een zeker maximum) zagen verzekerd.

Men kan nu aanvoeren, dat de vakverenigingen nog geen andere maatregelen konden nemen, omdat ze anders het anti-fascistische éénheidsfront in gevaar zouden hebben gebracht. En dat zij er na de overwinning over de witten toch zeker toe zouden overgaan alle noodzakelijke hervormingen in te voeren. De libertaire gezindheid van de CNT zou daar de garantie voor zijn.

Wie zoo redeneert, vervalt in dezelfde fouten als de verschillende bolsjewiki van links en rechts. De genomen maatregelen bewijzen immers duidelijk, dat de arbeiders NU NIET de macht in handen hebben. En wie zal willen veronderstellen, dat het vakverenigingsapparaat dat op het oogenblik OVER DE ARBEIDERS heerscht, na de nederlaag der witten VRYWILLIG van zijn macht afstand zou doen?

O zeker, de CNT is libertair. En we willen aannemen, dat zijn groote kopstukken oogenblikkelijk van hun heerschappij afstand willen doen als de militaire strijd dat mogelijk maakt. Maar - niet één of andere leider heeft de macht. De macht heeft het groote apparaat, van de duizenden groote en kleine bonsjes, die het werk verrichten. Zij zijn in staat de heele gang van de productie in de war te sturen, wanneer zij uit hun positie, die vanzelfsprekend een bevoorrechte is, moeten worden verdreven. Hier komt dezelfde kwestie aan de orde die ook in de Russische revolutie zo'n groote rol heeft gespeeld. Het bureaucratisch apparaat saboteerde eenvoudig de geheele productie, zoolang de arbeiderscontrole in de fabrieken nog bestond. En ook in Spanje gaat dat niet anders. Want al is de CNT ook nog zoo geestdriftig voor de organisatie van de productie door de vakverenigingen, dit kan niets toe of af doen aan het feit, dat de vakverenigingscomité's optreden als nieuwe werkgevers, als nieuwe uitbuiters van arbeidskracht. De loonarbeid is in Spanje gehandhaafd, alleen is het loonarbeid geworden in dienst van de vakvereniging in plaats van in dienst van de kapitalist.

Om dit te bewijzen is het voldoende enkele citaten te brengen uit "L'Espagne Antifasciste". In No. 24 van 28 November '36 vinden we een artikel: "De revolutie organiseert zich", waaraan we het volgende ontleenen:

"Het provinciaal plenum van Granada, dat is gehouden te Guadix op 2, 3 en 4 October 1936 heeft de volgende besluiten goedgekeurd:

5e. Het Comité van Vakverenigings Eénheid zal de controle over de geheele productie (er is hier alleen sprake van de landbouw -BIO) uitoefenen, doordat het de beschikking krijgt over alle materiaal dat nodig is voor de arbeid, de zaai en de oogst.

6e. Als grondslag van samenwerking met andere gebieden moet ieder comité de goederenruil tot stand brengen door de waarden van de producten te vergelijken volgens de gangbare prijzen.

7e. Opdat de arbeid doelmatig zij, zal het Comité statistieken moeten aanleggen van het aantal bewoners dat niet in staat is om te arbeiden

en het aantal van hen die het in tegendeel wel zijn, om te weten, op welke elementen men kan rekenen en om de levensmiddelen te distribueren volgens de grootte van elke familie, door de materiële behoeften van ieder van hen te rantsceneeren.

8e. De gerequireerde grond gaat over in eigendom van de gemeenschap. Alleen die gronden zullen niet worden gerequireerd waarvan de eigenaars over een voldoende fysieke en beroeps capaciteit beschikken om er het maximum van rendement uit te verkrijgen".

(Bovendien worden niet gerequireerd de gronden van de kleine bezitters, zooals onder 4e staat aangegeven. De requisities vinden plaats door organismen, samengesteld door de twee belangrijkste vakverenigingen, de UGT en CNT - zie onder 3e).

Deze besluiten moet men opvatten als een soort plan waarnaar het Comité van Vakverenigings Eénheid de landbouwproductie wil organiseren. En dan is te constateeren, dat het beheer der kleine bedrijven - en van groote bedrijven wanneer het maximum rendement gewaarborgd is - in handen der oude eigenaars zal blijven. De overige grond wordt voor de "gemeenschap" gerequireerd, dat is onder het beheer van het Vakverenigings Comité gesteld. Verder krijgt (zie 5e) het "Com.v.Vakver. Eénheid" de controle over de geheele productie. Maar met geen enkel woord wordt er van gesproken welke plaats de producenten zelf in deze nieuwe ordening van de productie innemen. Dit probleem bestaat blijkbaar heelmaal niet voor de UGT en CNT. Ze zien hun taak alleen daarin, een andere leiding, een beheer door het "C.v.V.E.", te geven aan een productie die op grondslag van de loonarbeid wordt bedreven. En toch beslist het handhaven van de loonarbeid over het lot der proletarische revolutie. Als de arbeiders loonarbeiders blijven, zij het dan ook in dienst van Comité's die door hun eigen vakorganisatie zijn ingesteld, dan verandert hun positie in het bedrijfsleven niet. De sociale revolutie wordt op het zijspoor geschoven van de strijd om invloed op het economische leven door middel van vakorganisatie of politieke partij. Het wordt dan de vraag: In hoeverre kan men de vakverenigingen beschouwen als vertegenwoordigers der arbeiders, d.w.z. in hoeverre houden de arbeiders de macht over de centrale vakverenigingscomité's, die op deze wijze het geheele economische leven aan zich onderwerpen? Het antwoord is, dat de arbeiders alle macht over deze organisaties verliezen. Ook al is het waar, dat alle arbeiders zijn georganiseerd in CNT en UGT, ook al kiezen ze zelf de comité's, als deze éénmaal verkozen zijn, dan worden ze tot een zelfstandige macht. Deze comité's stellen alle normen voor de productie en distributie vast, zonder verantwoording schuldig te zijn aan de arbeiders die hen samenvoerden, zonder dat ze ieder oogenblik kunnen worden ontbonden en door andere vervangen, wanneer dat nodig mocht blijken. Zij krijgen de beschikking over alle voor de arbeid noodige productiemiddelen, en evenzeer over de producten, de arbeiders krijgen eenvoudig een bepaald loon uitbetaald voor de arbeid die zij verrichten.

Het vraagstuk voor de Spaansche arbeiders is dus voorlopig dit: de macht te houden over de vakverenigingscomité's die de productie beheerschen. En hier is het, dat de anarcho-syndicalistische propaganda een averechtsche uitwerking heeft: de anarcho-syndicalisten meenen, dat alle moeilijkheden zijn opgelost als de vakverenigingen maar de heerschappij over de productie krijgen. Zij zien wel het gevaar van een ontwikkeling van een bureaucratie, maar alleen van een bureaucratie in de staatsorganen - niet in de vakverenigingen. Ze meenen, dat de "libertaire gezindheid" een dergelijke ontwikkeling onmogelijk maakt.

Maar het is juist in Spanje voldoende gebleken, dat de "libertaire gezindheid" opzij wordt gezet, wanneer de materiële noodzaak er toe dwingt. Ook van anarchistische zijde kan men de ontwikkeling van een bureaucratisme in Spanje bevestigd zien. In "L'Espagne Antifasciste" van 1 Januari komt een artikel voor, dat is overgenomen uit "Tierra y Libertad" (Grond en Vrijheid, orgaan van de FAI), waaraan we het volgende ontleenen:

"Het laatste Plenum van de Regionale Federatie van de Anarchistische Groepen in Catalonië heeft het standpunt van het anarchisme vastgesteld tegenover de eischen van het oogenblik. Wij zullen al deze besluiten weergeven en hen van een kort commentaar voorzien."

En uit deze gecommentariëerde weergave halen we dan het volgende aan:

"*) Het is nodig de parasitaire bureaucratie te doen verdwijnen, die op dit oogenblik in sterke mate is gegroeid in de gemeentelijke organisaties en in de staat.

De staat is de eeuwige broeiplaats geweest voor een speciale klasse: de bureaucratie. Op het oogenblik wordt de toestand ernstig. Zij sleept ons mee in een strooming, die gevaarlijk is voor de revolutie. De ondernemingswijze collectivisatie, met de oprichting van raden en comité's, heeft het aanschijn gegeven aan een nieuwe bureaucratie, die is voortgekomen uit de schoot der arbeidersklasse zelf. De doeleinden van het socialisme miskennende, gespoond van de geest van de revolutie, handelen de elementen, die het bewind van de werkplaatsen of van de industrieën die buiten de vakverenigingscontrole staan, in handen hebben, vaak als werkelijke bureaucraten, met absolute volmachten, en lijken wel nieuwe patroons.

In de staatsbureaux en in de gemeentelijke organismen kan men zich rekenschap geven van de toename van de "ponnonniktsza". Aan die dingen moet een einde komen. Het is de taak van de vakverenigingen en de arbeiders een dijk op te werpen tegen deze stroom van bureaucratisme. En het is de vakverenigingsorganisatie die tot dit doel kan voeren.

Het parasitisme moet verdwijnen uit de nieuwe maatschappij. Het is onze gebiedende plicht te beginnen het te bestrijden met doeltreffende middelen."

De bureaucratie willen verdrijven door middel van de vakverenigingen, dat is de duivel verdrijven door Beëlzebub. Want het zijn de machtsverhoudingen en niet de idealistische leerstellingen, die de gang van zaken bepalen. Het Spaansche anarcho-syndicalisme, dat doordrenkt is met anarchistische leerstellingen, is voor een "vrij communisme" en tegen ieder centraal gezag. Maar zijn eigen kracht is verzameld in de vakverenigingsorganisatie, en daarom is deze het ook waardoor de anarcho-syndicalisten het "vrije communisme" willen verwerklijken.

III. Het anarcho-syndicalisme.

a. De uitgangspunten van het anarcho-syndicalisme.

Zoo zien we, dat bij het Spaansche anarcho-syndicalisme theorie en praktijk ieder hun eigen weg gaan. Dat konden we reeds vaststellen toen we in PIC No. 16 van verleden jaar spraken over de "verdediging van de revolutie", waar bleek, dat CNT en FAI zich alleen staande konden houden door stap na stap van

hun anti-politiek standpunt af te wijken. Het zelfde moeten we nu onstateeren bij de "economische opbouw van de revolutie".

In theorie zijn ze voorstanders van het "vrije communisme", maar om de "vrije" bedrijven aan het werk te kunnen zetten in het belang van de revolutie, zijn ze genoodzaakt hen de "vrijheid" te ontnemen en de heele productie aan een centraal beheer te onderwerpen. De praktijk noodzaakt ook hier de theorie te laten varen, dat wil dus zeggen, dat de theorie niet op de praktijk berekend was.

De verklaring daarvoor vinden we, als we de anarcho-syndicalistische theorie van het "vrije communisme" wat nader bekijken. Dan valt het direct op, dat het in werkelijkheid is ontleend aan de denkbeelden zooals die o.a. door Proudhon naar voren zijn gebracht en door Bakoenine aan de moderne productieverhoudingen zijn aangepast.

De denkbeelden, die Proudhon voor een kleine 100 jaar ontwikkelde omtrent het socialisme, zijn niets dan de geïdealiseerde voorstelling van de kleinburger, die de vrije concurrentie der kleinbedrijven als de ideale toestand zag waarheen men moest streven. De vrije concurrentie zou automatisch alle bevoorrechtiging afschaffen, omdat de bevoorrechtiging slechts voortvloeide uit het monopolie, b.v. het geldmonopolie van de banken of het grondmonopolie van de grootgrondbezitters. Op deze wijze zou dan ook alle dwang van bovenaf overbodig worden. De winsten zouden verdwijnen, ieder zou slechts de "volle opbrengst van zijn arbeid krijgen", omdat immers, volgens Proudhon, de winsten slechts voortvloeien uit het handelsmonopolie. "Ik wil de eigendom niet afschaffen, maar veralgemeenen", d.w.z. tot het kleinbezit terugbrengen en van zijn macht ontdoen; want Proudhon veroordeelt niet het bezit zelf, in de vrije beschikking over de vruchten van de arbeid ziet hij immers "het wezen der vrijheid", hij veroordeelt het eigendom als voorrecht en macht". ("Proudhon und der Sozialismus" von Gottfried Salomon). Het geldmonopolie b.v. wilde Proudhon afschaffen door de instelling van een centrale credietbank, of ook door onderling wederkeerig crediet der producenten, in elk geval achter moest het crediet kosteloos zijn. Worden we niet hieraan herinnerd, wanneer we in "L'Espagne Antifasciste" van 10 October het volgende berichtje lezen:

"Het syndicaat CNT van de beampten van de Bank van Leening te Madrid stelt de onmiddellijke omvorming van de Banken van Leening voor in instellingen voor GRATIS CREDIET voor de arbeidende klassen, tegen een vergoeding van 2% per jaar".

Maar de invloed van Proudhon op de anarcho-syndicalistische beweging beperkt zich niet tot dergelijke betrekkelijk ondergeschikte onderdeelen. Het socialisme van Proudhon is innwезen de grondslag voor de geheele anarcho-syndicalistische leer, zij het dan, dat het hier aan de grootindustriële verhoudingen is aangepast.

In de opvattingen van de CNT zijn eenvoudig de BEDRIJVEN als zelfstandige eenheid in het vrije-concurrentie-socialisme opgenomen. De anarcho-syndicalisten willen niet terug naar het kleinbedrijf, zij willen het op den duur zelfs likwideeren of liever, een natuurlijke dood laten sterven, omdat het rationeel werkt. (:niet) Maar vervangt men in de geschriften van Proudhon het woord "kleinbedrijf" door "grootbedrijf", het woord "handwerker" door "arbeidersyndicaat", dan krijgt men het socialisme van de CNT terug. Wanneer de privaatkapitalistische tendensen in de Russische landbouwoollectieven zich verder zouden doorzetten, en deze onafhankelijk) zich konden maken van de staat, zou de organisatie van de Russische landbouw een prachtig voorbeeld wezen van het anarcho-syndicalistische "socialisme".

b. De noodzakelijkheid van een planmatige productie.

In werkelijkheid zijn echter deze opvattingen utopisch en ze bleken dan ook voor Spanje niet voor verwezenlijking vatbaar. Een vrije concurrentie is tegenwoordig niet meer mogelijk, en zeker niet in een oorlogseconomie als in Catalonië. Waar verschillende bedrijven of geheele plaatsen zich vrij en zelfstandig hadden gemaakt, maar in werkelijkheid van deze vrijheid gebruik maakten om de verbruikers van hun producten te brandschatten, moeten nu CNT en FAI de gevolgen van hun economische theorieën met kracht bestrijden. Ze moeten dat, omdat het een strijd van allen tegen allen dreigt te worden, juist op het moment, waar de burgeroorlog de vereeniging van alle krachten vraagt. Ze weten er geen andere weg mee dan de bolsjewiki en sociaal-democraten, namelijk opheffing van de zelfstandigheid der bedrijven en onderwerping aan een centraal economisch gezag.

Dat ze dit gezag door middel van hun eigen vakorganisatie willen oprichten verandert aan de wezenlijke betekenis ervan niets. Want als de arbeiders als loonarbeiders in het centraal geleide bedrijfsleven ingeschakeld zijn, kan ook een CNT-leiding er niets anders van maken dan een naar kapitalistische regelen werkend bedrijf. Zoo zien we, dat de theoretische opvattingen der anarcho-syndicalisten door de praktijk in haar tegendeel veranderen. Dat kan ook niet anders, omdat ze geen antwoord kunnen geven op de voornaamste vraag waarvoor de economische organisatie der proletarische revolutie te staan komt. Deze vraag is: Op welke wijze wordt het aandeel bepaald dat ieder onderdeel van het bedrijfsleven, of ieder lid van de gemeenschap van het totaal-product krijgt?

Naar de anarcho-syndicalistische theorie zouden de zelfstandige bedrijven of vrije individuen dit aandeel zelf bepalen door gebruik te maken van het "vrije credit", door het produceeren voor de markt en door het in andere vorm terugontvangen van de volle opbrengst door bemiddeling van de ruil. Deze grondgedachte is ook niet losgelaten toen men -reeds voor jaren- de noodzakelijkheid van planmatig produceeren en daarom ook van een "centrale boekhouding" inzag. De anarcho-syndicalisten willen wel het economisch leven planmatig beheeren, en zijn van meening, dat dat niet mogelijk is zonder een centrale administratie, die het bedrijfsleven statistisch moet beschrijven en met behulp van deze statistiek de maatschappelijke behoeften vaststellen.

Ze verzuimen echter de grondslag aan te geven waarop deze statistische weergave moet berusten. Het is toch een vaststaande waarheid, dat men de productie niet in een statistiek kan onderbrengen en planmatig regelen, wanneer men niet een maatstaf heeft, waarnaar de producten gemeten worden.

c. Bolsjewistische of communistische organisatie.

Het communisme is een productie voor de BEHOEFTEEN der breede massa's. De vraag, hoeveel er door de enkeling kan worden geconsumeerd, en tenslotte de vraag hoe de grondstoffen en de onafgewerkte producten over de verschillende bedrijven worden verdeeld, kan niet worden opgelost op de wijze waarop het kapitalisme dat doet, d.w.z. door het GELD als algemeene maatstaf te nemen. Het geld is er immers als uitdrukking van bepaalde eigendomsverhoudingen. Wie geld heeft, heeft recht op een bepaald gedeelte van het maatschappelijk product.

Dat geldt zoo goed voor ieder individu, als voor elke onderneming.

In het communisme echter is het privaatsbezit aan productiemiddelen opgeheven. En toch moet elke enkeling een bepaald gedeelte van het maatschappelijk product krijgen toegewezen om te consumeren, en moet ieder bedrijf grondstoffen eend. krijgen.

Op deze vraag nu geeft het syndicalisme geen ander antwoord, dan dat dit aandeel "statistisch" moet worden vastgesteld.

En toch gaat het hier niet om een voor de revolutie onbelangrijke kwestie. Zouden de arbeiders eenvoudig aan een statistisch bureau de opdracht geven deze verdeling te regelen, door rantsceneering of wat dan ook, dan zouden ze daardoor een nieuwe maatschappelijke macht in het leven roepen, die niet meer door hen kan worden gecontroleerd. Omgekeerd is het evenzeer onmogelijk, dat de arbeiders van de bedrijven eenvoudig het recht hebben om een bepaald gedeelte van de maatschappelijke productie op te eischen. Dat zou een geordende productie onmogelijk maken.

Het vraagstuk moet dus in wezen zoo worden gesteld: Hoe zijn de beide schijnbaar tegengestelde dingen: alle macht aan de arbeiders, dus uiterst federalisme, en: planmatige regeling der productie, dus uiterst centralisme, te vereenigen?

Het antwoord op deze vraag kan men geven wanneer men tot de grondslagen van de geheele maatschappelijke productie terugkeert. De arbeiders, die in de bedrijven werken, geven allen iets aan de gemeenschap, n.l. hun arbeid. Pas hierdoor worden ze volwaardige leden der communistische samenleving. Het is duidelijk, dat dus de ARBEID de maatstaf moet zijn waarnaar het aandeel dat ieder van het maatschappelijk product kan krijgen wordt bepaald.

In het productieproces worden de producten gevormd door dat er arbeid aan besteed wordt. Het zou voor een "statistisch bureau" volkomen onmogelijk zijn op het oogenblik de hoeveelheid arbeid die in een product steekt, te berekenen. Het product is door zooveel handen gegaan, er zijn zooveel andere producten, grondstoffen, machines, aan zijn fabricatie te pas gekomen, dat het onmogelijk is dit ingewikkelde proces in een overzichtelijk geheel samen te vatten.

Anders wordt het echter voor ieder bedrijf afzonderlijk. Hier kunnen de arbeiders heel gemakkelijk vaststellen, hoeveel arbeid in hun eindproduct steekt, gesteld, dat zij van de bedrijven waarvan zij hun grondstoffen machines hebben gekregen, weten hoeveel arbeid deze bevatten. Zij hebben eenvoudig hun eigen arbeid bij het opgevoerd bedrag bij te tellen. Doordat de opgaven van alle bedrijven zoo bij elkaar aansluiten, wordt het een eenvoudige zaak tenslotte ook de hoeveelheid arbeid die ieder eindproduct bevat te bepalen.

Deze bepaling gebeurt dus niet door het een of ander statistisch bureau, maar door de productieve arbeiders zelf. Het statistisch bureau heeft geen andere taak dan de verkregen resultaten te administreren. De door de arbeiders zelf vastgestelde hoeveelheid arbeid die in de producten zetelt, wordt dan verder als maatstaf voor de geheele goederenbeweging genomen, en voor het recht dat ieder op de maatschappelijke producten kan doen gelden.

We moeten voor een meer gedetailleerde beschouwing van deze kwestie verwijzen naar de "Grondbeginselen der communistische productie en distributie". Hier gaat het er alleen om vast te stellen, dat de vraag of er een "over de arbeiders heerschende dictatuur" ontstaat, niet los is te maken van de vraag, naar welke beginselen de goederen-

verdeling wordt geregeld. Wordt niet de arbeidstijd als maatstaf genomen, maar vindt de verdeling plaats op een grondslag die door een statistisch bureau wordt bepaald, en die dus niet ONMIDDELLYK door het productieproces zelf is gegeven, dan volgt onvermijdelijk een nieuw soort kapitalisme.

De syndicalistische opvattingen geven echter geen enkel antwoord op de vraag naar welke grondbeginselen de goederenverdeling moet worden geregeld. In de geheele uitgebreide studie, die "L'Espagne Antifasciste" aan de economische reconstructie wijdt (een reeds vóór de revolutie geschreven brochure) wordt slechts op één enkele plaats het vraagstuk van de rekenénheid in het communisme aangeroerd, n.l. waar staat: "In het (zeer waarschijnlijke) geval, dat er een ruilmiddel zou worden ingesteld, dat niets gemeen heeft met het kapitalistische geld, en dat geen ander doel heeft dan het vergemakkelijken van de ruil, zou de Raad van Crediet deze ruilmiddelen administreren". ("L'Esp. Antifasciste" van 11 December)

De gedachte, dat een rekenénheid noodig is om een OVERZICHT van de maatschappelijke behoeften en een MAATSTAF voor productie en consumptie te verkrijgen, komt hier dus niet eens op. Het ruilmiddel heeft hier geen andere taak dan het "vergemakkelijken" van de ruil. HOE het deze taak vervult, daarover geen woord. Naar welke maatstaf de producten in dit nieuwe ruilmiddel worden uitgedrukt - we vinden er niets over in de geheele studie. Hoe de maatschappelijke behoeften worden vastgesteld, door de bedrijfsraden en verbruikscoöperaties of door de technici in het administratief bureau - er wordt niets over gezegd. Waarom het nieuwe ruilmiddel principieel van het kapitalistische geld zal verschillen - het wordt ons niet uiteengezet.

Daarentegen wordt in alle details ingegaan op de technische uitrusting van het productie-apparaat. De ECONOMISCHE VRAAGSTUKKEN worden door de syndicalisten tot TECHNISCHE gemaakt.

In dit opzicht zijn de syndicalistische opvattingen nauw verwant aan de bolsjewistische. Ook bij de bolsjewiki staat de technische organisatie van de productie in het middelpunt van de belangstelling.

De syndicalistische opvattingen over de organisatie van de revolutionaire economie onderscheiden zich slechts van de bolsjewistische door een nog grotere naïviteit. Over de vraag van het ontstaan van nieuwe economische bewegingswetten laten geen van beide zich uit. Maar op de vraag van de technische organisatie van de productie geven althans de bolsjewiki een concreet antwoord, doordat zij een absolute centralisatie onder een dictatorisch apparaat voorstellen, terwijl de syndicalisten, met hun streven naar "zelfstandigheid" der verschillende bedrijven, ook dit probleem niet weten op te lossen. Voor zover zij IN DE PRACTIJK tot de oplossing van het vraagstuk der organisatie bijdragen, doen zij dit slechts door hun principes van zelfbeschikkingsrecht der arbeiders prijs te geven. Want zelfbeschikkingsrecht der arbeiders en centralisatie van de leiding der productie zijn nu éénmaal niet te vereenigen zoolang niet de grondslag van het kapitalisme zelf is omgestooten en een regeling op grondslag van het arbeidsuur tot stand is gebracht.

In Spanje is het de POUM die de consequent-bolsjewistische opvatting vertegenwoordigt. Hij streeft openlijk naar een algemeene onderwerping van de productie aan het centrale staatsapparaat, dat natuurlijk in handen van de "revolutionaire" partijen moet zijn. Zijn program verschilt in wezen niet van dat van de Russische bolsjewiki.

IV. Samenvatting.

In het voorgaande hebben we de ontoereikendheid van de anarchistische opvattingen ten opzichte van de vraagstukken van de revolutie trachten aan te toonen. De argumenten der Hollandsche anarchisten, dat een gewelddadige strijd moet voeren tot de schepping van een nieuw, over de arbeiders heerschend apparaat, houden geen steek, omdat het de beschikking over het economisch leven is die bepaalt, wie de macht in de maatschappij heeft. De bijzondere Spaansche verhoudingen en de internationale toestand hebben er toe geleid, dat het Spaansche proletariaat zijn invloed op de gang van zaken moest prijs geven en de burgerij in het "roode" Spanje weer vrij baan krijgt.

In het tweede gedeelte hebben we het vraagstuk van de economische organisatie van de revolutie behandeld. In Spanje vond deze organisatie plaats door de vakverenigingen, bureaucratische organismen, waarop de arbeiders geen directe invloed hebben. Wanneer de arbeiders hun macht zullen organiseren, kunnen ze dat niet doen met behulp van bureaucratische organisaties, maar alleen door hun eigen, de bedrijfsorganisaties en arbeidersraden. De anarcho-syndicalistische opvattingen staan een duidelijk begripen van deze waarheid in de weg, omdat zij leeren, dat de syndicaten de ware vertegenwoordigers van de arbeiders zijn.

In het derde gedeelte hebben we de verwantschap nagegaan tusschen de anarcho-syndicalistische leerstellingen en het "socialisme" van Proudhon. Dat de invloed van het Proudhonsche "socialisme" op het Spaansche anarcho-syndicalisme zoo groot is, is vrij zeker een gevolg van de bijzondere Spaansche productieverhoudingen, het weinig ontwikkelde van het Spaansche kapitalisme, dat nog een versnipperde strijd van de arbeiders mogelijk maakte. In de PIC No. 16 van verleden jaar zijn we daar verder op ingegaan.

Ook hier hebben we weer geconstateerd, hoe de anarcho-syndicalistische theorie van het "vrije socialisme" niet is opgewassen tegen de praktijk, en hoe de anarcho-syndicalisten voortdurend meer in strijd met hun oude opvattingen moeten handelen. Daardoor komen ze in het vaarwater van de Bolsjewiki en Volksfront-politici, en verliezen daarbij hun karakter als revolutionaire arbeidersbeweging.

In het voorgaande hebben we niet alleen de ontwikkeling van de Spaansche revolutie getoekend, maar we hebben ook laten zien WAAROM de ontwikkeling zoo ging. Velen zijn van meening, dat, waar de strijd in Spanje niet heeft geleid tot de omverwerping van het kapitalisme, maar de kapitalistische verhoudingen slechts heeft hervormd, de strijd in Spanje nu ook een burgerlijke revolutie is, en niet langer een proletarische. Een dergelijke stellingname is fout, en voor onze klasse gevaarlijk.

Het is niet de kleinburgerij, en evenmin de Volksfrontregering, die de strijd tegen de fascistten heeft aangeboden. Integendeel, de Volksfrontregering heeft de strijd zooveel mogelijk gesaboteerd. We hebben dat reeds in de PIC No. 13 van verleden jaar laten zien, en zouden de daar aangehaalde bewijzen nog met vele kunnen vermeerderen. En uit de mond van CNT en POUM kunnen we nog voortdurend hetzelfde hooren. Het waren de arbeiders, en zij alleen, die de 19e Juli naar de wapens hebben gegrepen en daardoor een overrompeling door de witten hebben belet. De arbeiders in Spanje hebben de strijd aangeboden, alleen, zonder enige bondgenoot. Zij zijn er echter niet in geslaagd het oude burgerlijke bewind weg te vagen en door hun eigen bewind te vervangen.

Ze hebben de Volksfrontregering laten bestaan, en geen eigen politiek bewind opgebouwd. Daardoor werd het mogelijk, dat de Catalaansche bourgeoisie na eenige maanden weer het verloren terrein begon te heroveren.

De ware grond van deze ontwikkeling ligt daarin, dat de strijd tot Spanje beperkt bleef. Hadden de Spaansche arbeiders niet tegen zoo'n geweldige overmacht gestaan als thans het geval was, waar de heele internationale bourgeoisie tegen hen kon samenspannen, dan hadden zij stellig ook in Spanje hun eigen streven kunnen doorzetten en het economisch leven door hun eigen organisaties beheeren. De ontwikkeling van de revolutie in Spanje hangt daarom in de eerste plaats af van de gebeurtenissen in het overige Europa. De strijd in Spanje is geen burgerlijke revolutie, waar we niets mee hebben te maken. Hij is een proletarische revolutie, die echter tot een nederlaag moet leiden, als het Spaansche proletariaat in zijn strijd alleen blijft. Zoo moet het worden gesteld, en daarom moeten we er ook voortdurend op wijzen, dat de Europeesche arbeiders hun Spaansche makkers slechts kunnen helpen, door hier ook de strijd tegen hun bourgeoisie aan te binden.

DE STAKING IN DE AMERIKAANSE AUTOMOBIEL-INDUSTRIE.

De huidige strijd in de Amerikaanse auto-industrie begon met een staking bij de Midland Steel Products Corporation, waardoor de Chrysler Corporation te Detroit gedwongen werd het bedrijf gedeeltelijk te sluiten. Vervolgens begon een staking bij de Pittsburgh Plate Glass Co. welke leidde tot een sympathie-staking bij de Libbey-Owens-Ford Glass Co. Het werk aan een pas van Chrysler ontvangen order voor onversplinterbaar glas werd stopgezet. De stakingen breidden zich uit tot een fabriek van de Goodyear banden industrie en tot aluminium fabrieken.

De oorzaken van de stakingen zijn gelegen in de ontzaggelijke uitbuiting van het Amerikaanse proletariaat. Dit blijkt uit de eisen der stakende automobiel-arbeiders, waarin o.a. verlangd wordt: afschaffing van het stukwerk, vaststelling van de snelheid der produktie (denk aan de loopende band), 30-urige werkweek en loonsverhoging van 10 Amor.cent per uur. Eind December richtte zich de aanval op General Motors. Op 29 December brak een staking met bedrijfsbezetting uit in een fabriek der Fisher Body Corporation, die karosserien maakt voor General Motors. Ook elders ontstonden bij General Motors stakingen en zij verbreedden zich over al hun fabrieken door geheel de Staten, waarbij in 12 fabrieken met bedrijfsbezetting. Het autokapitaal liet zich natuurlijk niet onbetuigd. Hoewel de bourgeoisie steeds met een schijnheilig gezicht beweert, dat de klassen niet bestaan en enkel een "Marxistische uitvinding" zijn, hoewel zij steeds het bestaan van de klassenstrijd loochent, voert zij tegelijkertijd zelf de klassenstrijd op de meestheftige wijze en met alle middelen, die haar ten dienste staan. Zo ook hier. Een van de wapenen waar de direktie van General Motors naar greep, was de pers. In een tweetal krantenartikelen vertoonde het auto-kapitaal, om de arbeiders te misleiden zijn meest huichelachtige gezicht. Nadat men jarenlang de arbeiders op straat gesmeten heeft, spreekt men thans vol gluisperige schijn-bezorgdheid over "de grote loonsommen, die verloren worden door de duizenden loyale arbeiders, die zonder werk geraakt zijn." In werkelijkheid lappen de autofabrikanten de positie der arbeiders natuurlijk aan hun laars. Dit geschrijf heeft alleen maar ten doel die arbeiders die nog wankelmoedig zijn, die nog twifelen, die nog niet begrepen hebben dat hun plaats in de rijen van hun vechtende kameraden is, voor onderkruiperswerk te lijmen. Bij deze papieren aanval bleef het niet.

Met behulp van gangsters trad het autokapitaal met geweld tegen de arbeiders op. Intussen ging de strijd verder.

De vakbeweging - tenminste een deel der vakbeweging verklaarde achter de staking te staan en de arbeiders in de auto-industrie te willen steunen.

In de Amerikaanse vakbeweging heeft namelijk in het afgelopen jaar een scheuring plaats gevonden tussen de oude American Federation of Labor (AFL) enerzijds en de aanhangers van John Lewis anderzijds, welke toen het Committee for Industrial Organization (CIO) hebben opgericht.

De AFL is de van ouds bestaande vakbeweging en evenals de Europese organiseert zij de arbeiders naar beroepen. Hier in Europa hebben we kunnen constateren, dat deze vakbeweging niets anders is, dan een verkoop-centrale voor de arbeidskracht van het proletariaat en daarmee een onderdeel der burgerlijke maatschappij. In de periode van het trust- en monopolie-kapitalisme is zij volkomen tot een werktuig in handen van de bourgeoisie geworden. Door zich te onderwerpen aan "scheiderechterlijke uitspraken" van z.g. "bemiddelaars", en door middel van kollektieve kontrakten levert zij het proletariaat met gebonden handen en voeten uit aan zijn ergste, wredeste, meest meedogenloze vijand: het kapitaal.

Bij de AFL is het net zo. Ook zij is het betaalde werktuig van de bourgeoisie. Samuel Gompers, die zijn leven lang haar president was, was tevens vice-president van de Civic Federation, een vereniging van grote kapitalisten, zakenlieden en vertegenwoordigers van het Amerikaanse kapitaal. De detektives, die in opdracht van de Amerikaanse bourgeoisie, Gompers moesten nagaan, verklaarden "dat er nooit een eerlijker man in het Amerikaanse leven had bestaan", hetgeen zeggen wil, dat hij eerlijk was tegenover de bourgeoisie en de arbeiders bedroeg. John R. Commons, die in The Political Science Quarterly van December 1936 (blz. 616) één en ander over hem schrijft, vertelt dat hij precies dezelfde opvattingen had als de kapitalisten en dat hij streefde naar samenwerking van kapitaal en arbeid, terwijl volgens Gompers zulk een stelsel kon berusten op de principes der Amerikaanse democratie. Terugkerend van een reis naar Europa, zei Gompers: "Het socialisme is niets voor Amerika." Aangezien Gompers, als hij over Amerika sprak, steeds het Amerikaanse bedrijfsleven bedoelde, sprak hij hiermee slechts de simpele waarheid uit, dat kapitalisme en socialisme onverzoenlijke vijanden zijn.

In tegenstelling met de AFL wil het CIO geen beroepsorganisatie, doch organisatie naar takken van industrie. Bij dit CIO zijn verschillende vakverenigingen aangesloten o.a. de United Automobileworkers Union, en bij deze staking in de auto-industrie gaat het er o.a. ook om of de United Automobileworkers door het autokapitaal als vakbond erkend zullen worden. Bij de klassenstrijd tussen arbeiders en kapitalisten voegt zich de strijd welk principe van organisatie zal overwinnen, dat van beroepsorganisatie van de AFL of dat van industriële organisatie van het CIO.

De auto-staking is daarom zo belangrijk omdat we hier het CIO in de praktijk zien optreden en dus kunnen vaststellen welke betekenis het in de klassenstrijd van het Amerikaanse proletariaat heeft.

Op 4 Januari richtten de leiders van de automobielarbeidersvakbond een ultimatum aan de direktie van General Motors om in onderhandeling te treden, daar anders algemene staking zou worden ontzet in de halve Amerikaanse auto-industrie. De direktie weigerde te onderhandelen zolang de stakers de fabrieken niet zouden hebben ontruimd. Trots deze stellige verklaring echter, was de direktie van General Motors twee dagen later toch plotseling tot onderhandelen bereid. Waarom? Omdat zij niet wilde, dat de konkurrenten, Chrysler en Ford, die konden doorwerken, voordelen uit deze staking zouden behalen. Uit dit feit blijkt, dat ook deze beweging van het CIO, net als de oude vakbeweging, slechts een deel van een bepaalde industrie stil legt.

Als men verwacht had, dat de aanhangers van John Lewis, die z.g. voor industriële organisatie zijn, het trustkapitaal op een meer doeltreffende manier wilden en zouden aanvallen, komt men bedrogen uit. Door deze beperktheid blijft het CIO volkomen in de baan van de oude vakbeweging.

Toen bij de glasfabrieken te Pittsburgh een overeenkomst zo goed als bereikt was, trachtte de financiële groep Mellon, die financieel bij de General Motors geïnteresseerd is, de staking te doen voortduren, opdat Ford die ook bij deze maatschappij glas betreft er tenminste geen voordeel van zou hebben. Maar Philip Murray, één van de leiders van het CIO en de rechterhand van John Lewis, vertrok direct naar Pittsburgh om dat te verijdelen en de staking op te heffen. Hiermee speelde het CIO in de kaart van Ford.

De president van de United Automobile Union verklaarde dat zijn vakverooning een memorandum had met Nash, Studobaker, Graham Paige en Willy's Overland en dat in deze fabrieken de vakverenigingen voor 100% georganiseerd waren. In deze fabrieken werd dan ook niet gestaakt. Ook werkte John Lewis er aan mee, dat de staking bij de Libbey-Owens-Ford Glass Co. werd bijgelegd. De vakbonden zeggen, dat dit optreden juist een bevestiging is van John Lewis' grote slimheid. Zij beweren, dat men om het kapitaal te verslaan, de kapitalisten tegen elkaar moet uitspelen en dat men eerst met General Motors moet afrekenen en daarna pas met Ford of met Chrysler. Zij noemen een dergelijk optreden: taktiek.

Nu komt de strijd tussen arbeiders en kapitalisten voort uit hun tegenovergestelde belangen. De kapitalisten hebben er belang bij de uitbuiting van het proletariaat in stand te houden, de arbeiders daarentegen hebben er belang bij haar op te heffen. Dit is een tegenstelling tussen de kapitalistische klasse in haar geheel en de arbeidersklasse in haar geheel.

De tegenstellingen tussen de kapitalisten onderling echter zijn van een heel ander soort. Zij komen daaruit voort, dat elke kapitalist voor zich een zo groot mogelijk deel van de winst wil hebben. Dat er echter winst gemaakt moet worden, dat het proletariaat uitgebuit moet worden, daarover zijn alle kapitalisten het eens. De tegenstellingen tussen de kapitalisten onderling zijn daarom veel minder diep dan de tegenstelling tussen de kapitalistische klasse en de arbeidersklasse. Dringt het proletariaat op, wil het zijn belangen verwezenlijken, dan staken de kapitalisten hun onderling gevecht om de winst en slaan verenigd het proletariaat aan. Zij die beweren, dat men het kapitaal kan verslaan, door de tegenstellingen tussen de kapitalisten onderling uit te buiten, voeren het proletariaat naar de afgrond. Zij verzwijgen, dat wanneer het proletariaat vereenigt, alle kapitalisten zich tegen het proletariaat verzeeren. Het kapitalisme wordt steeds machtiger en kan alleen in een harde strijd door de geheele arbeidersklasse worden neergeslagen.

De vakverenigingsbureaucraten doen het voorkomen, alsof zij met hun taktiek het lot van de arbeidende klasse verbeterd hebben. De maatschappelijke ontwikkeling heeft echter duidelijk laten zien, dat alléén de revolutie voor de arbeiders werkelijke verbetering kan brengen.

Dat echter de beperkte beweging van John Lewis en zijn CIO niet naar de revolutie leidt en dat hij - net zo min als de oude beperkte beroepsvakbeweging - de revolutie wil, blijkt wanneer we zijn bedoelingen nader bekijken. In het Amerikaanse tijdschrift The New Republic schreef hij op 23 December 1936 in het artikel: The next four years for Labor: "Het toekomstdoel is: dat werknemers en werkgevers samenwerken om een maximale industriële produktiviteit te bereiken."

Hier treedt het ware karakter van het CIO duidelijk aan het licht. Want Lewis' opvatting over de samenwerking tussen kapitaal en arbeid verschilt in wezen niets van die van Gompers. Het CIO is in wezen een precies eendere vakbeweging als de AFL.

President Roosevelt zelf noemde Alfred P. Sloan van General Motors een economisch royalist, die weerstreefd moest worden in naam der Amerikaanse democratie. Dientengevolge verkeerden de leiders der bedrijven in het onzekere of deze aktie der stakers, althans van de leiders, niet in overeenstemming is met de beginselen van de New Deal, die Roosevelt weer in de praktijk schijnt te willen brengen. Inderdaad ondervindt John Lewis weinig tegenwerking van Washington. Dit is geen wonder, daar het CIO zich volkomen aanpast bij Roosevelt's herstellpolitiek.

Hier dringt zich de vraag op: Wat steekt achter de New Deal en wat wil Roosevelt herstellen?

Franklin D. Roosevelt is niet de onzelfzuchtige voorvechter voor de Amerikaanse proletariër, zoals hij door sommigen wordt voorgesteld.

Alle bewoners van het Witte Huis waren steeds de vertegenwoordigers van het Amerikaanse grootkapitaal en dit geldt ook voor Roosevelt. Het verschil tussen hem en zijn voorganger is dit, dat Hoover daar geplaatst was als agent van de financiële belangen van J.P.Morgan en de Mellon-groep, terwijl achter Roosevelt andere kapitaalbelangen staan, te weten een deel van het staal- en spoorwegkapitaal.

(James Roosevelt, de vader van de huidige president, akkumuleerde zulk een geweldig fortuin als spoorwegkapitalist, dat hij beschouwd werd als één van de vijf rijkste mannen in New York City. Roosevelt's neef, Lyman Delano is heden voorzitter van de raad van direktoren van de Atlantic Coast Line Spoorwegmij., de Louisville and Nashville Spoorwegmij. en heeft belang bij vele andere. Verdere relaties van Roosevelt zijn J.J.Polley, president van de New York-New Haven & Hartford Spoorwegmij. en aandeelhouder in andere; verder Mr. Curry van de Union Pacific Spoorwegmij.. Roosevelt's drie meest intieme vrienden Vincent Astor, Wm. A. Harriman en Wm. K. Vanderbilt zijn geïnteresseerd bij de Great Northern Spoorwegmij., de Illinois Central Spoorwegmij., de Union Pacific Spoorwegmij., de New York Spoorwegmij., de Michigan Central Spoorwegmij. en andere. De spoorweggroep achter Roosevelt omvat bijna alle spoorwegbelangen, behalve van die spoorwegen die onder invloed staan van J.P.Morgan. In direkt verband met deze spoorwegmaatschappijen staan natuurlijk weer verschillende andere industriën.)

We herhalen nu: Wat wil Roosevelt herstellen? Het antwoord luidt natuurlijk: het kapitalisme. Hij streeft er naar het slecht functionerende kapitalisme te vervangen door een beter kapitalisme, d.w.z. een kapitalisme dat beter overeenkomt met de belangen van diegenen, die hem in het zadel hebben geholpen. Heersen in de periode waarin het kapitalisme zich nog stormachtig ontwikkelt de liberale opvattingen over het "vrije spel der maatschappelijke krachten", de vertrusting en het toenemende monopolie-karakter van het Amerikaanse kapitalisme vereisen een nieuwe economische politiek.

In Europa wordt die o.a. doorgevoerd door Mussolini en Hitler, in Amerika is zij belichaamd in de New Deal. In zijn boek: De Blik Vooruit, zegt Roosevelt zeer duidelijk, dat het belangrijkste is: "... Door een bepaald plan de produktie en verdeling der produktie, die ons reusachtig apparaat leveren kan, te regelen. Dat kan slechts gebeuren wanneer de sterkste macht, de top van het kapitalistische machtsapparaat, de staat, ingeschakeld wordt. Staat en ekonomie moeten in hun top verbonden worden. Deze éénheid garandeert het resultaat."

Hetzelfde verkondigde Mussolini in 1933, toen hij zei, dat het maar eens moest uit zijn met de individuele produktie en dat er een nauwkeurig geregeld produktiesysteem voor in de plaats moest komen. Inderdaad is de Rooseveltpolitiek niets anders dan de diktatuur van het monopoliekapitaal in democratische vormen. (Dit is volstrekt niet vreemd. De burgerlijke democratie was altijd terzelfdertijd diktatuur. Zij houdt n.l. slechts democratie in voor de bourgeoisie en betekent voor het proletariaat onderdrukking. De democratie was - tot voor kort - steeds de vorm waarin het kapitaal over het proletariaat heerste. Het kan dus ook zeer goed de vorm zijn waarin het monopoliekapitaal heerst.)

Deze "demokratische situatie" richt zich slechts tegen die kapitaalsgroepen, die op grond van hun eigenbelang individualistisch blijven en zich tegen het monopoliekapitaal verzetten. In dit licht moet de strijd gezien worden van Roosevelt tegen Sloan van General Motors. (In dit verband is het van belang er aan te herinneren, dat de Mellon-groep, die Hoover op de presidentszetel plaatste en die tegen Roosevelt gekant is, financieel bij General Motors geïnteresseerd is.)

Roosevelt staat met zijn sympathieën achter Lewis; dit wordt bevestigd door de houding van de Amerikaanse autoriteiten. Op verschillende plaatsen kregen de stakers steun van de overheid. In Michigan zorgde zij er b.v. voor dat de fabrieken die door stakers bezet werden, goed werden verwarmd en dat de stakers van voedsel werden voorzien. Toen de plaatselijke gerechts-hoven te Flint en Genessee de bedrijfsbezetting onwettig verklaarden en ontruiming der fabrieken eisten, werden deze orders niet door de autoriteiten uitgevoerd. Toen aan Murphy, de gouverneur van de staat Michigan werd verzocht de werkwilligen te beschermen, weigerde hij rondweg. Miss Perkins, de Amerikaanse minister van arbeid verklaarde, dat "de directie van de General Motors te kort schoot in haar verantwoordelijkheidsbesef tegenover het volk". En Roosevelt zei, dat hij de weigering van Sloan om met de stakers te beraadslagen, zeer betreunde.

Is het wonder, dat men in Wallstreet de opvatting had dat Miss Perkins met Lewis sympathiseerde? Is het wonder, dat men in Wallstreet verkondigde, dat Roosevelt de gebeurtenissen in de auto-industrie in zijn hand had? - Hebben we dit echter ingezien, dan kunnen we de sociale betekenis van het CIO naar juiste waarde schatten. Zoals de AFL in de liberale periode het werktuig was van de Amerikaanse bourgeoisie, zo vervult het CIO eenzelfde functie in de huidige periode van ontwikkeling. De organisatie der arbeiders naar industriën brengt het proletariaat gemakkelijker en meer direct onder controle van het monopoliekapitaal.

Uit dit alles volgt, dat de Klassebewegingen van het Amerikaanse proletariaat op een gegeven moment onvermijdelijk in botsing moeten komen met het CIO, hetwelk er naar streeft de arbeiders binnen het raam van het kapitalisme op kapitalistische wijze te organiseren.

Het is duidelijk dat met de vakbewegingen, de organen van de kapitalistische maatschappij zelf, het proletariaat de klassestrijd niet kan voeren, laat staan winnen. We kunnen dan ook konstateren, dat op vele plaatsen in de wereld, waar stakingsbewegingen uitbreken, dit z.g. wilde stakingen zijn, welke tegen de wil der vakbonden en buiten de vakbonden om doorgevoerd worden. De vakverenigingen proberen direct deze wilde stakingen met alle mogelijke middelen kapot te breken. Zij maken zich van de staking meester en gaan dan met de ondernemers aan de groene tafel onderhandelen en draaien op deze wijze de staking de nek om. Lukt dit niet, dan verplichten ze hun leden tot onderkruiperswerk. En juist als een middel om dit onderkruiperswerk te verhinderen zien we een nieuwe vorm van klassenstrijd naar voren komen: De staking met bezetting der bedrijven. 1)

In verschillende industrie-centra van Frankrijk bezetten de arbeiders de fabrieken. In België werden mijnen bezet. In Wales en in Polen bleven de stakende mijnwerkers in de putten. In Australië werden fabrieken bezet en ook tijdens de automobielstaking verbreedde zich de leuze "sit down".

1) Dat de bedrijfsbezetting inderdaad hieruit voortspruit, dat men aan onderkruipers boletten wil hun slavendiensten te verrichten blijft uit het volgende. In Amerika verklaarden vertegenwoordigers der stakers, dat deze in een ontruiming van de fabrieken zouden toestemmen indien de directie de verzekering gaf, dat het werk in de gesloten fabrieken niet hervat zou worden, zolang niet een algemene regeling van de staking tot stand zou zijn gekomen.

(met gekruiste armen) als de griep over de Staten. Vanzelfsprekend ver-zette de directie van General Motors zich hiertegen met hand en tand. Op 12 Januari 1937 liet zij haar bedrijfspolitie een gasaanval doen op de bezette fabrieken. Veel resultaat had dit optreden echter niet, aan ge-zien noch de staats-, noch de federale politie actief ingreep. Dit is niet zo vanzelfsprekend, want de kapitalistische staat en haar politie zijn steeds de beschermers van het privaatbezit. Waarom bleven zij ver-loos toezien? Waarom deed de regering slechts bemiddelingspogingen? Omdat men in Wallstreet zeer goed begreep, dat door het optreden van het CIO deze strijd in wettige en kapitalistische banen werd geleid.

De staking in de Amerikaanse auto-industrie laat wederom zien, dat het kapitalisme de beweging der arbeiders zoolang in zijn hand hoeft, als deze vrouwen hebben in de aktie van de een of andere vakbeweging. Steeds stuurt deze op een kompromis aan, op een oplossing binnen het raam van het kapitalisme. Zo, na 42 dagen strijd, ook hier. Er werd met de directie van General Motors een overeenkomst gesloten, waarbij de vakbond van John Lewis erkend werd als "de enige vakvereniging, die het recht heeft namens de arbeiders in het bedrijf te onderhandelen." Dit betekent in de allereerste plaats een overwinning, niet van de arbeiders, doch van de regering-Roosevelt en het achter haar staande monopoliekapitaal. Een dergelijk resultaat baart, gezien de huidige machtsverhoudingen in de Verenigde Staten, weinig verwondering. Verder zegde de directie een loonsverhoging van 6 % toe. Betekent dit een verbetering in de sociale posities der auto-arbeiders? Op zichzelf volstrekt niet! Indien de loonsverhoging gepaard gaat met een evenredige opvoering van de produktiesnelheid, dan zijn de arbeidsverhoudingen, inplaats van verbeterd, verslechterd. We wijzen er in dit verband op, dat de eis betreffende een gemeenschappelijk overleg voor het vaststellen der produktiesnelheid niet is ingewilligd.

Vatten we de lessen van de Amerikaanse auto-staking kort samen, dan komen we tot de slotsom, dat voor de revolutie in de eerste plaats de strijd van het gehele proletariaat noodzakelijk is, dat elke beweging van een deel der arbeidersklasse moet worden uitgeboid tot een strijd van de gehele klasse, omdat eerst zoo de macht geschapen wordt, die in staat is het machtige monopolie-kapitalisme te verslaan.

De vakbeweging en de politieke partijen zullen, als orgaan der burgerlijke maatschappij, steeds trachten de klassenstrijd te beperken en uitbreiding van de strijd te beletten. Of in de komende klassenstrijd de bedrijven al of niet bezet worden, is daarom van minder belang dan het zelfstandig optreden der arbeiders. Overduidelijk laat de automobielstaking zien, dat de methode van de bedrijfsbezetting op zich zelf nog geen doeltreffend wapen voor het proletariaat is. Waar het om gaat is niet bedrijfsbezetting zonder meer, doch bedrijfsbezetting onder eigen gemeenschappelijke leiding.

De staking in de Amerikaanse auto-industrie bevestigt de woorden van Marx: "De bevrijding der arbeidersklasse kan alleen het werk der arbeiders zelf zijn." (Afgesl. 21-2-37)

Verantwoording vrijwillige bijdragen 18 Febr. - 12 Maart:
 PIC: N.N. 100 J.S. 8 T.Pl. 15 v.d.H. 5 j.d.Br. 25 A.Br. 10 T.v/d H
 25 Th. 12½ en 15 G.M. 5 v.d.L. 5 W.W. 5 Z. 5 Br. 11 J.M. 60
 v.B. 20 v.d.H. 5 T.Br. 10 B. 30 Z. 10 H.W. 100 F.Z. 10 B.B. 10
 J.M. 45 B. 20 N.J.B. 100 N.H. 100 Z. 25 Z. 20 v.L. 3½ V. 15
 H.G. 25 W.W. 5 E. 10 v.d.L. 5 G.M. 5 A.H. 5 v.L. 5 Rotterdam 150
 (overigen te A) Klubbatalo: R'dam 25 Div. 35 Hulpfonds: f 5.-